

Република Србија
УПРАВНИ СУД
10 У 10426/15
21.09.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу састављеном од судија: др Јадранке Ињац, председника већа, Јасминке Вукашиновић и Весне Даниловић, чланова већа, са судским саветником Љубом Ергићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ... бр. ..., поднете против тужене Агенције за лиценцирање стечајних управника – Дисциплинско веће, ради поништаја решења IX број: 34-55/2012-22 од 11.05.2015. године, у предмету одузимања лиценце за обављање послова стечајног управника, у нејавној седници већа одржаној дана 21.09.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем је тужиоцу, стечајном управнику из ..., изречена мера одузимања лиценце за обављање послова стечајног управника, због тога што је, обављајући дужност стечајног управника у предмету стечајног дужника “Б.Б.” ДОО у стечају из ..., пропуштањима односно радњама ближе наведеним у диспозитиву, учинио тежу повреду дужности стечајног управника, у смислу члана 3а и 3ђ Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника (“Службени лист РС”, бр. 84/04 и 104/09).

Тужбом, поднетом Управном суду дана 13.07.2015. године тужилац оспорава законитост решења туженог органа због погрешне примене материјалног права, повреда правила поступка и нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Тужилац указује на то да је оспорено решење донето у извршењу пресуде Управног суда 26 У 6344/12 од 22.01.2015. године, којим је уважена тужба тужиоца и поништено раније решење туженог органа донето у предметној управној ствари. Тужилац наводи да је својим поднеском – изјашњењем од 09.10.2007. године обавестио Одбор поверилаца стечајног дужника о основним разлозима пописа имовине стечајног дужника у дужем року од оног прописаног чланом 17. став 1. тачка 3. Закона о стечајном поступку, о разлозима зашто није призната пријава потраживања стечајног повериоца В.В. из ... у износу од 88.287.068,00 динара, на име

главног дуга, о основним разлозима зашто тужилац, у тој фази стечајног поступка, у попис имовине није уврстио кат. парцеле ... и ... КО ..., као и о основним разлозима зашто је тужилац удео стечајног дужника код привредног друштва “Г.Г.” ДОО ... унео у имовину стечајног дужника после првог поверилачког и испитног рочишта. У вези са утврђеном неправилношћу у раду тужиоца, која се односи на неуношење у извештај о економско-финансијском положају стечајног дужника од 28.08.2007. године предметних катастарских парцела у КО ... и удела стечајног дужника у привредном друштву “Г.Г.” ДОО ..., тужилац истиче да Национални стандард број 3. не прописује да у извештају стечајни управник мора пописати сву имовину стечајног дужника, већ само ону за коју је у могућности да дође у посед, до дана састављања извештаја, као и имовину за које је извесно да је имовина стечајног дужника. С тим у вези, тужилац наводи да је предметни неновчани удео стечајног дужника у наведеном привредном друштву унео у допунски извештај од 02.11.2007. године. У вези са утврђеном неправилношћу која се односи на пропуштање подношења две побојне тужбе, тужилац истиче да се у складу са одредбом чл. 28. ст. 1 Закона о стечају, побијање правних радњи стечајног дужника не сматра радњом од изузетног значаја. Такође сматра да према одредбама члана 81. и 98. Закона о стечајном поступку, време до када стечајни управник може да покрене предметне побојне тужбе у конкретном случају још није истекло, будући да стечајни поступак над стечајним дужником још траје, због чега, по мишљењу тужиоца, стечајни повериоци стечајног дужника нису претрпели никакву штету. У вези са утврђеном неправилношћу која се односи на наплату трошкова за заступање стечајног дужника по адвокатској тарифи, тужилац истиче да ниједном одредбом Закона о стечајном поступку и Закона о парничном поступку није изричито прописано да стечајни управник, који као адвокат заступа стечајног дужника, не може предлагати суду да му призна парничне трошкове по адвокатској тарифи. С тим у вези, тужилац наводи да би ти трошкови, уколико би били признати, чинили прилив новчаних средстава на рачуну стечајног дужника, чиме би се повећала стечајна маса стечајног дужника и могућност да се стечајни повериоци намире из стечајне масе у већем проценту. Тужилац посебно истиче да је супервизор Агенције, у свом обавештењу од 29.01.2010. године, закључио да је стечајни управник обављао послове уз пуно поштовање Закона о стечајном поступку, Националних стандарда и Кодекса етике, као и да је у Извештају о извршеном непосредном надзору Агенције од 30.11.2010. године, утврђено је да не постоје неправилности у раду стечајног управника. Са изнетих разлога, предложено је да суд у спору пуне јурисдикције донесе пресуду којом се уважава тужба и поништава оспорено решење и сам реши ову управну ствар.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења, сматрајући да је исто правилно и засновано на закону, те је предложио да Суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавање усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Оспорено решење донето је у извршењу пресуде Управног суда 26 У. 6344/12 од 22.01.2015. године, којим је поништено решење Агенције за лиценцирање стечајних управника – Дисциплинског већа број: IX-34-55/2012-09 од 06.04.2012. године и предмет враћен том органу на поновно одлучивање, због повреда правила поступка прописаних одредбама чл. 198. и 199. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10).

Из списка предмета и образложења оспореног решења, произилази да је, Дисциплинско веће, поступајући у извршењу пресуде Управног суда 26 У. 6344/12 од 22.01.2015. године, у поновном поступку утврдило да је супервизор Агенције за лицензирање стечајних управника, поступајући по притужби “Д.Д.” д.о.о. ..., извршио стручни надзор над радом тужиоца, као стечајног управника у поступку стечаја над стечајним дужником “Б.Б.” доо – у стечају ..., и да је у спроведеном поступку по наведеној притужби, сачинио извештај VI број: 26-2124/2011-08 од 29.12.2011. године, којим су констатоване неправилности у раду тужиоца, са предлогом за покретање дисциплинског поступка. Дисциплинско веће је у поновном поступку, поново разматрало поднети предлог са извештајем супервизора, доказе који се налазе у списима, писмено изјашњење стечајног управника и наводе са усмене расправе. У поновном поступку, утврђено је да тужилац, као стечајни управник наведеног стечајног дужника, није у року од 30 дана од дана преузимања стечајне масе извршио попис имовине, чиме је поступио супротно одредби члана 17. став 3. тачка 1) Закона о стечајном поступку (“Службени гласник РС”, број: 84/04). Даље је утврђено да тужилац није пописао и у извештају о економско-финансијском положају стечајног дужника од 28.08.2007. године приказао целокупну имовину стечајног дужника – оснивачки удео стечајног дужника “Г.Г.” ДОО ... у висини од 29,38% којим је непокретна имовина, на којој је стечајни дужник имао уписано право коришћења у Поседовном листу бр. ... КО ... на кп. бр. ... површине 33 ара и 30 м² и кп. бр. ... површине 25 ара и 25 м², као оснивачки улог пренет на друго правно лице, као и да у извештају о економско-финансијском положају стечајног дужника од 28.08.2007. године није евидентирао да је стечајни дужник на наведеним непокретностима имао уписано право коришћења, нити је унео списак радњи и послова које се могу побијати, чиме је поступио супротно одредби чл. 85. Закона о стечајном поступку и Правилника о утврђивању националних стандарда за управљање стечајном масом – Национални стандард бр. 2. и 3. (“Службени гласник РС”, број 43/05). Даље је утврђено да тужилац није предузео неопходне мере и радње ради очувања имовине стечајног дужника и није обавестио одбор поверилаца и стечајног судију о радњама и пословима које је стечајни дужник предузимао непосредно пре отварања стечајног поступка, а у време привремене неспособности за плаћање који је имовина стечајног дужника отуђена из стечајне масе на начин којим се нарушава равномерно намирење стечајних поверилаца, а поједини повериоци стављају у погодности положај, нити је тужилац покренуо поступке за побијање таквих радњи и послова, на који начин је поступио супротно одредбама члана 17. и 98. Закона о стечајном поступку и чланом 3. Кодекса етике за стечајне управнике (“Службени гласник РС”, бр. 84/04). Такође је утврђено да је тужилац у парничним поступцима, у којима је стечајног дужника заступао као стечајни управник, тражио исплату трошкова по адвокатској тарифи, на који начин је поступао супротно одредби члана 21. Закона о стечајном поступку и члана 7. став 4. Кодекса етике за стечајне управнике. Полазећи од утврђеног чињеничног стања, тужени налази да је тужилац, учињеним неправилностима повредио основна начела на којима је заснован стечајни поступак, да је непотпуним приказивањем целокупне имовине стечајног дужника умањено права поверилаца у смислу потпуне информисаности о стању стечајне масе, чиме је онемогућио правилно одлучивање о даљем току поступка, као и да је погодовао у корист неким повериоцима (бившем власнику стечајног дужника) и створио услове за мање намирење осталих поверилаца, те значајно оштетио стечајну масу. Налазећи да је почињеним неправилностима извршен значајан негативан утицај на стечајну масу и права поверилаца, Дисциплинско веће је оценило да је тужилац починио теже повреде дужности стечајног управника из члана 3ђ Закона о Агенцији за лицензирање стечајних управника, те је тужиоцу изрекло меру одузимања лиценце за обављање послова стечајног управника, налазећи да је ова мера адекватна тежини учињене повреде дужности.

Одредбом члана 3а. Закона о Агенцији за лицензирање стечајних управника (“Службени гласник РС”, бр. 84/04 и 104/09) прописано је да у вршењу стручног надзора

Агенција за лиценцирање стечајних управника проверава да ли стечајни управник обавља послове у складу са прописима којима се уређује стечај (став 1), с тим да ако се у поступку вршења стручног надзора утврди да стечајни управник није обављао послове у складу са прописима којима се уређује стечај, Агенција ће изрећи једну или више мера прописаних законом којим се уређује стечај, и то: опомену; јавну опомену; новчану казну; одузимање лиценце (став 2).

Према одредби члана 3ђ. став 3. Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника, тежом повредом дужности, у смислу овог закона, сматрају се већи пропусти и неправилности у раду стечајног управника и повреде прописа којима се уређује стечај, које имају значајан негативан утицај и последице на стечајну масу, повериоце или трећа лица, с тим да се тежом повредом дужности сматра и непоступање по налогу суперзвизора, као и поновно или континуирано ускраћивање сарадње овлашћеним лицима агенције, односно онемогућавање агенције у вршењу стручног надзора.

Према одредби члана 3е. став 2. истог закона, у случају теже повреде дужности, дисциплинско веће може изрећи јавну опомену, новчану казну и меру одузимања лиценце. Новчана казна се може изрећи у износу од 100.000,00 динара до 1.000.000,00 динара.

Полазећи од изнетог, Управни суд је оценио да је тужени орган, поступајући у извршењу пресуде Управног суда 26 У 6344/12 од 22.01.2015. године, у складу са правним схватањем и примедбама суда изнетим у овој пресуди, у поновном поступку донео правилну и на закону засновану одлуку, при чему је за своју одлуку довољне и јасне разлоге које прихвата и овај суд. Суд је ценио наводе тужбе којима се указује на то да је током 2010. и 2011. године над радом тужиоца спроведен непосредан надзор од стране Агенције за лиценцирање стечајних управника, када нису утврђене неправилности у његовом раду, а што проилази из обавештења о извршеном теренском надзору од 29.01.2010. године и извештаја о извршеном непосредном надзору од 30.11.2010. године, који наводи су истицани и у предметном поступку, али је нашао да је правилна оцена туженог органа да ти наводи нису од утицаја на другачију одлуку у овој ствари. Сво стога што је у конкретном случају предметни поступак вођен по притужби “Д.Д.” д.о.о. ..., којом је указано на поступања стечајног управника у поступку стечаја над стечајним дужником “Б.Б.” доо – у стечају ..., а што није био предмет у поступцима непосредног надзора над његовим радом, на које се тужилац позива. Суд је такође ценио наводе тужиоца којима се истиче да је тужилац поднеском од 01.10.2007. године обавестио Одбор поверилаца о разлозима због којих је дошло до пропуста након сачињавања извештаја од 28.08.2007. године, али налази да исти нису од утицаја на другачију одлуку у овој ствари, будући да се тим наводима не доводи у питање правилност утврђеног чињеничног стања у погледу учињених пропуста од стране тужиоца. Такође, по оцени овог суда, неосновано се наводима тужбе истиче да стечајном управнику није забрањено да у парничним поступцима, у којима заступа стечајног дужника у наведеном својству, тражи исплату трошкова по адвокатској тарифи. Ово стога што према одредбама члана 21. став 1. и 2. Закона о стечајном поступку, стечајни управник има право на награду за свој рад и накнаду стварних трошкова, коју одређује стечајни судија сагласно одговарајућем подзаконском акту, при чему је одредбом члана 7. став 4. Кодекса етике за стечајне управнике (“Службени гласник РС”, бр. 11/2010) прописано да стечајни управник не може захтевати или примати било какву врсту накнаде, нити остваривати право на другу добит или корист за обављање послова из делокруга стечајног управника, изузев награде за рад и накнаде трошкова које одобри суд.

Суд је такође ценио остале наводе тужбе, али је нашао да се истима не доводи у питање правилност и законитост оспореног решења, посебно имајући у виду да наводи, који су поновљени у овој тужби, по налажењу овог суда, детаљно и правилно оцењени као

неосновани од стране туженог органа у образложењу оспореног решења.

Одлучујући о предлогу тужиоца да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд је нашао да за то нису испуњени услови из члана 43. став 1. Закона о управним споровима, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције претходна оцена суда да управни акт треба поништити, што овде није случај, с обзиром да је оспорено решење правилно и на закону засновано.

Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 21.09.2016. године, 10 У 10426/15

Записничар
Љубо Ергић,с.р.

Председник већа-судија
др Јадранка Ињац,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР/РР